

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/12/2014
Identifikačné číslo spisu:	7012201330
Dátum vydania rozhodnutia:	24.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7012201330.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: I. V. C., nar.: XX.XX.XXXX., bytom W., zast.: JUDr. Richardom Kovalčíkom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Rázusova č. 1, 040 01 Košice, proti žalovanému: Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (pôvodne Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát), IČO: 00 151 866 so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v priestupkovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18. decembra 2013 č. k. 7S/214/2012-68, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18. decembra 2013 č. k. 7S/214/2012-68 m e n í tak, že rozhodnutie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát č.: KRPZ-KE-KDI2-P-163/2012 z 05.09.2012 r u š í a vec v r a c í a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov konania z titulu právneho zastúpenia vo výške 408,41 € a z titulu náhrady iných trov konania vo výške 70,-- €.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. V zmysle článku VII. zákona č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa s účinnosťou odo dňa 01. januára 2013 zmenil text ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších zákonov tak, že za prvú vetu boli vložené nasledujúce nové vety:

„Minister môže určiť, ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Za útvar Policajného zboru koná pred súdom riaditeľ útvaru alebo ním poverený policajt alebo zamestnanec.“

Následne bolo na Najvyšší súd doručené rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zrušení rozpočtových organizácií č. p. SLV-PS-1120/2012, ktoré podpísal Podpredseda vlády a minister vnútra SR dňa 12.12.2012. Medzi uvedenými krajskými riaditeľstvami policajného zboru bol uvedený aj žalovaný. S odkazom na ustanovenie § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa ďalej v rozhodnutí konštatovalo, že práva a povinnosti, t. j. aj procesného charakteru, zrušených rozpočtových organizácií prechádzajú dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. S prihliadnutím na hore citované ustanovenie § 4 ods. 2 zák. č. 171/1993 Z. z. a to, že Najvyšší súd nemá vedomosť, že by bol minister v tomto zmysle takto rozhodol. Na základe nižšie citovaných právnych noriem má Najvyšší súd preukázané, že do procesného postavenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove ako pôvodne žalovaného správneho orgánu nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Preto bude s týmto procesným nástupcom, hoci tak krajský súd neučinil, ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho procesného nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka, vrátane aj výrokovej časti súdneho rozhodnutia pri identifikácii napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 19 O.s.p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

2. Rozhodnutím o odvolaní č.: KRPZ-KE-KDI2-P-163/2012 z 05. septembra 2012 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - vid' č. 1. 12) žalovaný ako odvolací orgán v priestupkovom konaní podľa § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorku v Košiciach č.: ORPZ-KE-ODI1-P-1245/2011 z 13.06.2012 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňový orgán“ alebo „prvostupňové rozhodnutie“) a odvolanie zamietol.

3. V odôvodnení žalovaný uviedol, že prvostupňový orgán zistil, že žalobca dňa 21.09.2011 o 19.18 hod. viedol v Košiciach po viadukte v smere od Opatovskej cesty k ulici Južné nábrežie osobné motorové vozidlo tov. zn. D. s ev. č. Y, pričom na výjazde na rýchlostnú cestu pre motorové vozidlá nerešpektoval dopravnú značku P2 „Stoj, daj prednosť v jazde“ a pokračoval v jazde, čo bolo zistené hliadkou Policajného zboru, ktorá v tom čase prechádzala po ulici Južné nábrežie v smere na sídlisko Nad jazerom.

Zastavenie vozidla bolo vykonané dvomi príslušníkmi, žiadny ďalší vo vozidle ani na okolí nebol. Počas komunikácie s hliadkou vodič telefonoval a na výzvu, aby komunikoval s hliadkou, tento odpovedal, že telefonuje s právnikom. Asi po 10 minútach na mieste zastavilo druhé motorové vozidlo, vystúpil z neho muž, ktorý si prisadol k vodičovi - žalobcovi, s ktorým začal komunikovať. Žalobca správu o výsledku objasňovania priestupku nepodpísal.

4. Vodič si na mieste nebol vedomý spáchania priestupku, a preto bola spísaná správa o výsledku objasňovania priestupku, na ktorú sa vodič vyjadril, ale nepodpísal ju.

Na základe uvedeného konania bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 372/1990 Zb.“), ktorého sa dopustil porušením ustanovenia § 3 ods. 2 písm. b) s poukazom na § 137 ods. 2 písm. g) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 8/2009 Z. z.“) a za ktorý mu bola podľa § 22 ods. 2 písm. d) zák. č. 372/1990 Zb. uložená pokuta vo výške 150,-- €.

Podľa § 3 ods. 2 písm. b) zák. č. 8/2009 Z. z. účinného v čase opísaného skutku účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

Podľa § 137 ods. 2 písm. g) zák. č. 8/2009 Z. z. v citovanom znení porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je prejazd cez križovatku na signál STOJ! dávaný policajtom alebo inou oprávnenou osobou, alebo vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

Podľa § 22 ods. 1 písm. j) zák. č. 372/1990 Zb. v citovanom znení priestupku proti bezpečnosti a

plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným spôsobom ako uvedeným v písmenách a) až i) sa dopustí porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom podľa osobitného predpisu.

5. Na základe podaného odvolania žalovaný preskúmal napadnuté rozhodnutie i konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, pričom nezistil dôvody na jeho zrušenie. V odôvodnení konštatoval obsah nazhromaždeného spisového materiálu. Poukázal na ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b) zák. č. 8/2009 Z. z., výkladom ktorého dospel k názoru, že účastníkovi cestnej premávky dopravná značka P2 („Stoj, daj prednosť vjazde“) zakazuje vodičovi pokračovať v jazde bez zastavenia vozidla a ukladá mu povinnosť zastaviť vozidlo a dať prednosť v jazde s tým, že vodič je povinný zastaviť vozidlo na takom mieste, odkiaľ má na križovatku náležitý rozhľad.

6. K námietke týkajúcej sa prejednávania priestupku v neprítomnosti žalobcu i napriek jeho ospravedlneniu uviedol, že žalobca bol na ústne pojednávanie riadne a včas predvolaný, predvolanie prevzal dňa 07.06.2012, čo potvrdil svojim podpisom na doručenke. Zároveň bol poučený o možnosti dohodnúť si nový termín pojednávania písomne alebo telefonicky pre prípad, žeby sa v určenom termíne na prejednanie priestupku dostať nemohol, ako aj na následky nedostavenia sa.

Ospravedlnenie neúčasti žalobcu na predmetnom pojednávaní z dôvodu jeho práceneschopnosti bolo správnemu orgánu oznámené listom žalobcu, ktorý mu bol doručený dňa 15.06.2012, t. j. po uvedenom termíne. Súčasne poprel tvrdenie žalobcu, že prvostupňový orgán zrejme zámerne prevzal na pošte jeho ospravedlnenie až 15.06.2012, pretože v priebehu konania prostredníctvom internetovej služby Slovenskej pošty zistil, že predmetná zásielka bola žalobcom podaná na poštovú prepravu dňa 12.06.2012, t. j. deň pred ústnym pojednávaním, táto bola na pošte uložená dňa 14.06.2012 a adresátom, t. j. konajúcim orgánom bola prevzatá až dňa 15.06.2012.

7. K námietke o nedostatočnej špecifikácii miesta spáchania priestupku a nevypočutia svedkov na podporu jeho tvrdení žalovaný konštatoval, že miesto spáchania predmetného priestupku bolo v napadnutom rozhodnutí špecifikované dostatočne. Presné miesto spáchania priestupku vyplýva aj zo správy o výsledku jeho objasňovania a záznamov o podaní vysvetlenia členov hliadky, ktorá ho zistila a zadokumentovala.

Tiež poukázal na to, že zo spisovej dokumentácie jednoznačne vyplýva, že žalobca bol v čase spáchania predmetného priestupku v motorovom vozidle sám.

8. Námietky týkajúce sa spochybňovania možnosti zistenia priestupku policajnou hliadkou z hľadiska jej pozície považoval žalovaný za bezpredmetné. Z obsahu priestupkového spisu jednoznačne vyplýva, že žalobca uvedenú dopravnú značku nerešpektoval, inak by dopravná hliadka nemala dôvod ho zastaviť a kontrolovať.

S odkazom na ustanovenie § 9 ods. 1 zák. č. 171/1993 Zb. o policajnom zbore žalovaný konštatoval, že členovia policajnej hliadky, ktorí zistili a zadokumentovali priestupok, nemali žiadny pomer k veci ani obvinenému, preto správny orgán nemal dôvod spochybňovať vierohodnosť nimi vyhotovených písomností, ich vyjadrení ani zmyslových vnemov.

9. K námietke týkajúcej sa šikanózneho postupu členov policajnej hliadky s poukazom na rozsudok ESLP i Najvyššieho správneho súdu Českej republiky stanovisko zaujať nevedel pre nedostatočnú špecifikáciu týchto judikátov.

K tvrdeniu o znemožnení dopísať svoje vyjadrenie do protokolu o výsledku objasňovania priestupku žalovaný uviedol, že od žalobcu dňa 12.07.2012 obdržal sťažnosť, ktorá bola v súlade s platnou legislatívou odstúpená príslušnému krajskému riaditeľstvu PZ, oddeleniu kontroly na priame vybavenie.

10. Tiež k postupu prvostupňového orgánu pri ukladaní sankcie uviedol, že táto bola uložená za použitia správnej úvahy v súlade s § 22 ods. 1 písm. j) zák. č. 372/1990 Zb. Odvolací správny orgán ju s prihliadnutím na uvedené skutočnosti i kritériá uvedené v § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch považoval za primeranú a dostatočne odôvodnenú.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

11. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca podal prostredníctvom právneho zástupcu žalobu z 31.10.2012 na Krajský súd v Košiciach.

12. S poukazom na ustanovenia § 3 ods. 1 a 4 a § 32 ods. 1 Správneho poriadku uviedol, že v správnom konaní nebolo preukázané, žeby sa žalobca dopustil porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom tak, ako to bolo uvedené v napadnutých rozhodnutiach.

13. Ďalej zdôraznil, že podľa správy o objasňovaní priestupku i prednej strany priestupkového spisu bol riešený pre priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. k) zák. č. 372/1990 Zb., pričom uznaný bol zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j) citovaného zákona. Keďže v správnom konaní nedošlo k prekvalifikovaniu priestupku, považoval za neakceptovateľné a rozporné so základnými zásadami priestupkového konania, aby bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku, z ktorého nebol ani obvinený.

Poukázal tiež na to, že správne orgány nezistili dostatočne skutkový stav veci, pretože nevykonali ním navrhované dôkazy, ktoré podľa jeho názoru mali zásadný vplyv na objasnenie veci a svoje rozhodnutie založili výlučne jednostranne len na tvrdeniach príslušníkov motorizovanej hliadky PZ.

14. V súvislosti s uvedeným uviedol tiež, že policajnou hliadkou bol zastavený až takmer o 250 m od miesta, kde sa nachádzala policajná hliadka v čase spozorovania údajného spáchania priestupku, vzhľadom na ktorú skutočnosť je podľa jeho výpočtov s prihliadnutím plynutia času a predpokladanú rýchlosť vozidiel vylúčené, žeby ňou mohol byť spozorovaný 50 m pred miestom spáchania priestupku tak, ako to po vyše 40 dňoch od údajného spáchania priestupku uviedli členovia policajnej hliadky v podaných vysvetleniach.

15. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 25.01.2013 navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť zo skutkových aj právnych dôvodov, obsiahnutých v napadnutom rozhodnutí i rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa.

B)

16. Krajský súd v Košiciach ako súd prvého stupňa po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného z dôvodov uvedených v žalobe a oboznámení sa s administratívnym spisom žalovaného i správneho orgánu prvého stupňa dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

17. Krajský súd pri citovaní zisteného skutkového stavu aj poukázal na vyhlásenie C.. N. G., ktorá do záznamu o podaní vysvetlenia podľa § 60 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb., spísaného dňa 02.11.2011 zhodne ako v svojom úradnom zázname popisala okolnosti zistenia a riešenia predmetného priestupku. Na záver uviedla, že zreteľne videla ako vodič V. C. s vozidlom nezastavil na mieste, kde je to prikázané dopravnou značkou a pokračoval v jazde.

18. Krajský súd tiež upozornil na to, že žalobca bol na ústne pojednávanie prvostupňovým orgánom predvolávaný celkom šesťkrát, pričom päť predchádzajúcich pojednávaní sa v zmysle § 74 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. neuskutočnilo pre nevykázané doručenie, resp. pre včas ospravedlnenú práceneschopnosť žalobcu. Predvolanie na ústne pojednávanie dňa 13.06.2012, zo dňa 09.05.2012 bolo žalobcovi do vlastných rúk doručené dňa 07.06.2012 s predchádzajúcim uložením zásielky na pošte dňa 22.05.2012 z dôvodu nezastihnutia adresáta v čase doručovania poštovým doručovateľom.

Potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti žalobcu, vystavené dňa 11.06.2012 MUDr. D. Y., všeobecným lekárom, tento ako dôvod ospravedlnenia na poslednom ústnom pojednávaní podal na poštovú prepravu dňa 12.06.2012, ako to vyplýva z podacieho lístka príslušnej pošty, a prvostupňový orgán túto zásielku prevzal prostredníctvom svojho splnomocnenca dňa 15.06.2012.

19. Námitku nedostatočne zisteného skutkového stavu považoval krajský súd za nedôvodnú, pretože žalobca pred zvislým dopravným značením „Stoj, daj prednosť v jazde“ zastal za pánom M. C. (to potvrdil aj menovaný M. C., ktorý so svojim motorovým vozidlom išiel tesne pred žalobcom). Keďže z uvedeného miesta mal mať žalobca dostatočný rozhľad do križovatky, nepovažoval za potrebné opätovne zastaviť tesne pred uvedeným dopravným značením.

Tento jeho názor, že nebolo povinnosťou žalobcu pred dopravnou značkou opätovne zastaviť, krajský súd odmietol s poukazom predovšetkým na to, že týmto postupom nenaplnil príkaz vyplývajúci z uvedeného dopravného značenia, keďže v tejto pozícii bol povinný sa sústrediť aj na pred ním stojace vozidlo a opustenie križovatky týmto vozidlom, čím nebola jeho pozornosť zameraná výslovne na celú križovatku. Počas sledovania pred ním idúceho vozidla sa mohla dopravná situácia na križovatke náhle zmeniť. Vychádzajúc z uvedeného aj krajský súd považoval vykonané dôkazy za dostatočné s tým, že dôkaz - výsluch menovaného M. C., ktorý viedol motorové vozidlo idúce pred žalobcom, nebolo potrebné vykonať.

20. Hoci súčasťou spisového materiálu je aj zvukový záznam hovorov (konkrétne pána M. C., ktorý sa dožadoval vyslania druhej hliadky PZ vzhľadom na tvrdené agresívne správanie prvej hliadky) a výpis zoznamu hovorov zo záznamového zariadenia REDAT 3 z OO KR PZ v Košiciach zo dňa 21.09.2011, ktorého kópia žalobcovi doručená nebola, pričom tento záznam nebol použitý ako dôkaz pri rozhodovaní o predmetnom priestupku, tak podľa krajského súdu obsahom uvedenej komunikácie neboli žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť záver o spáchaní, resp. nespáchaní predmetného priestupku. Preto tento záznam nebol použitý ako dôkaz v tejto súvislosti.

Vychádzajúc najmä zo správy o výsledku objasňovania priestupku a úradného záznamu zo dňa 21.09.2011, členmi hliadky PZ podaných vysvetlení i samotného vyjadrenia žalobcu v žalobe i odvolaní, považoval krajský súd ďalšie námietky žalobcu, týkajúce sa hypotetických záverov o nemožnosti spozorovania spáchania priestupku predmetnou hliadkou PZ s prihliadnutím na jej pozíciu a s tým súvisiacich výpočtov žalobcu za právne irelevantné.

21. K tvrdenému odňatiu práva na ústne prejednanie priestupku krajský súd uviedol, že napriek uznaniu žalobcu za práceneschopného potvrdením k 11.06.2012, bolo toto potvrdenie prvostupňovému orgánu doručené poštou až dňa 15.06.2012 (t. j. po termíne pojednávania). V riadne a včas zaslanom predvolaní je okrem telefonického kontaktu uvedený aj kontakt na prvostupňový orgán prostredníctvom faxu i elektronickej pošty. Zo spisu i vyjadrení žalobcu krajskému súdu vyplýva, že žalobca využil iba možnosť doručenia ospravedlnenia prostredníctvom pošty, kedy zásielka bola dodaná na poštovú prepravu dňa 12.06.2012 a adresátovi štandardne doručená v priebehu 3 dní. Ničím nepodložené je tvrdenie žalobcu že adresát - správny orgán zámerne uvedenú zásielku prevzal až dňa 15.06.2012, keďže tento ani nemohol predpokladať, že žalobca sa na ústne prejednanie priestupku nedostaví, resp. že mu posla svoje ospravedlnenie.

Preto, keď sa žalobca v určenom termíne na ústne prejednanie priestupku nedostavil a správne orgánu v čase ústneho pojednávania nebol známy žiadny dôležitý dôvod neprítomnosti žalobcu, nepochybil, keď prejednal vec v neprítomnosti žalobcu tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 74 ods. 1 druhá veta zák. č. 372/1990 Zb.

22. Krajský súd na uvedenom základe dospel k záveru, že v správnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav a na jeho základe bol vyvodený aj správny právny záver, s ktorým sa krajský súd stotožnil.

III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

23. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 11.02.2014 (č. l. 80) proti celému rozsudku prvostupňového súdu žalobca v súlade s § 205 O.s.p. uviedol nasledujúce dôvody odvolania:

konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci /§ 205ods. 2,písm. b) O.s.p./,

súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam /§ 205

ods. 2, písm. d) O.s.p./ a

rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 205 ods. 2 písm.

f) O.s.p./.

24. Následne navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie sa zrušuje a vracia sa žalovanému na ďalšie konanie s uložením povinnosti nahradiť žalobcovi trovy prvostupňového a odvolacieho súdneho konania.

25. Ďalej odvolací súd v stručnosti rekapituluje odvolacie dôvody žalobcu:

k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci žalobca poukázal na nesprávnu interpretáciu ust. § 20 ods. 4 zák. č. 8/2009 Z.z., t. j. značka „Stoj, daj prednosť v jazde“ ukladá vodičovi povinnosť zastaviť motorové vozidlo na takom mieste, odkiaľ má vodič na križovatku náležitý rozhľad, a nie tesne pred osadením týmto dopravným značením,

nesúhlasil so záverom krajského súdu, že žalobca, čo zastal za pred ním idúcim motorovým vozidlom, bol po jeho odchode povinný posunúť sa o niekoľko metrov dopredu a následne zastat' tesne pred zvislým dopravným značením,

žalobca poukázal na judikačnú súvislosť prejednávanej veci s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.06.2013, sp. zn. 10Sžd/7/2013 ako aj rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.09.2013 sp. zn. ISžd/14/2013, z ktorého relevantnú časť citoval,

žalobca nesúhlasil s odmietnutím vyhodnotenia tvrdenia pána M. C., ktorý sa mohol, napríklad ako svedok, vyjadriť k prejednávanej priestupku,

podľa žalobcu sa trestnosť priestupkov sa riadi obdobnými princípmi a pravidlami, akými sa riadi aj trestnosť trestných činov, a preto pre trestnosť konania, ktoré naplňuje formálne znaky priestupku, musí byť naplnená aj materiálna stránka deliktu, ktorá zastavením žalobcu niekoľko metrov pred týmto dopravným značením, a to na mieste, kde mimochodom mal náležitý rozhľad do križovatky, sama o sebe nepostačuje k vysloveniu záveru, že tu materiálna stránka priestupku bola naplnená,

žalobca považuje za neakceptovateľné, aby bol v priestupkovom konaní riešený pre priestupok podľa ust. § 22 ods. 1 písm. k) zák. č. 372/1990 Zb. a následne bol bez akejkoľvek prekvalifikácie uznaný vinným z priestupku podľa písmena i) citovaného ustanovenia zák. č. 372/1990 Zb.,

vo vzťahu k nemožnosti ospravedlniť sa v čase ústneho pojednania priestupku, žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 12.03.2009 č. k. 7 As 9/2009 - 75, podľa ktorého z dotknutých ustanovení českého zákona o priestupkoch nie je možné vyvodiť záver, že účastník konania sa musí vždy ospravedlniť vopred, a to ešte pred očakávanou udalosťou, nakoľko toto všetko závisí od okolností, za ktorých došlo k pracovnej neschopnosti.

26. Záverom žalobca požiadal odvolací súd, aby rozhodol tak, ako navrhol v záhlaví žaloby, pričom vyčísliť trovy konania na sumu 510,97 €.

27. Podaním zo dňa 20.02.2014 (č. l. 93) doručeným na krajský súd dňa 21.02.2014 právny zástupca doručil konajúcemu súdu fotodokumentáciu, ktorá má podporovať jeho tvrdenie, že ak by žalobca ako vodič zastavil svoje osobné motorové vozidlo tesne pred týmto zvislým dopravným značením tak, ako vyššie uvedené ustanovenie interpretuje krajský súd, je bez akejkoľvek pochybnosti žalobcovi zrejmé, že by nemal náležitý rozhľad na križovatku, a tým by ani nevedel dostatočne posúdiť situáciu na predmetnej križovatke. Tým by bol priamo popretý účel predmetného dopravného značenia.

V súvislosti s predmetným podaním si žalobca doplatňoval aj ďalšie trovy právneho zastúpenia v partiálne vyčíslenej celkovej sume 83,89 €.

B)

28. Prostredníctvom svojho vyjadrenia zo 17.03.2014 (č. l. 98) žalovaný

zotrval na svojich záveroch vyjadrených v napadnutom rozhodnutí ako aj na skutočnostiach uvedených žalobcom v podaní zo dňa 05.01.2013 k žalobe,

zotrval na názoru, že žalobca sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky tak, ako je to uvedené v prvostupňovom rozhodnutí o priestupku.

29. Záverom žalobca navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

30. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na skutočnosť, že preverovanie zákonnosti rozhodnutia o uloženej sankcii vyžaduje od správneho súdu konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v odvolacom konaní senát vzhľadom na charakter napadnutého rozhodnutia nepovažoval za potrebný) a po verejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci (§ 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p.), a preto postupom podľa § 220 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že z dôvodu uvedenom v § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vrátil mu späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

31. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je rozsudok krajského súdu o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

32. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd nestotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Je neprehliadnuteľné, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka riadneho zistenia a vyhodnotenia skutku dávanému žalobcovi za vinu. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

33. Žalobca svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd primárne vysporiadať s námietkami, ktoré žalobca využil na spochybnenie riadneho zistenia skutkového stavu, ako podkladu k vysloveniu napadnutého rozhodnutia.

Až po prípadnom vyslovení ich nedôvodnosti súdom vzniká právo žalobcovi na prieskum zákonnosti samotného rozhodnutia (meritórne námietky - viď aj právny názor vyslovený v bode č. 42).

34. Tiež Najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že priestupkové konania v svojej podstate predstavuje tie správne konania, pri ktorých priestupkový orgán podľa osobitného zákona rozhoduje nielen o vine ale aj o uložení sankcie. Nakoľko však z obsahu odvolania nevyplýva argumentácia, ktorá

by vytýkala odmietnutie úplnej jurisdikcie správnym súdom (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p.), Najvyšší súd ďalej správnosť výberu mechanizmu nápravy neposudzoval.

35. Zo súdneho a pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že tvrdená skutočnosť, že žalobca dňa 21.09.2011 naplnil skutkovú podstatu priestupku uvedenú v § 137 ods. 2 písm. g) zák. č. 8/2009 Z. z., a to jej objektívnu stránku spočívajúcu v tom, že „mal povinnosť poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky P2 - Stoj, daj prednosť vjazde“ avšak napriek tomu na výjazde na rýchlostnú cestu pre motorové vozidlá nerešpektoval uvedenú dopravnú značku a pokračoval v jazde, sa zakladá na tvrdeniach službu konajúcich policajtov zachytených v Správe o výsledku objasňovania/ záznam o priestupku na úseku cestnej dopravy z 21.09.2011 doplneného Úradným záznamom bez zaznačenia dňa jeho vyhotovenia.

Uvedené tvrdenia nie sú podložené údajmi, ktoré by preukázali, že služobné motorové vozidlo v čase zistenia páchania priestupku žalobcom sa nachádzalo na Južnom nábreží na takom mieste, ktoré službu konajúcim policajtom malo umožniť reálne pozorovanie s následným objektívnym vyhodnotením činnosti žalobcu.

36. Žalobca totiž vo svojich písomných podaniach (najmä administratívne odvolanie z 09.07.2012 proti prvostupňovému rozhodnutiu) od počiatku spochybňoval možnosť službukonajúcich policajtov riadne pozorovať, či žalobca mohol konať tým spôsobom ako obaja policajti tvrdili. Na podporu svojich argumentov, resp. svojich pochybností žalobca pripojil situačný náčrt (pohybovú štúdiu) pre lokalitu ulíc Ovsenná, Jačmenná, Opatovská, Hajnická, Viničná alebo Bažantia ulica.

Námietky žalobcu vychádzajúce z uvedeného situačného náčrtu (t. j. argumentácia spochybňujúca možnosť službukonajúcich policajtov sediacich v služobnom vozidle idúcim rýchlosťou vyše 22 m/s za danej situácii posúdiť pohyb či státie vozidla žalobcu) žalovaný síce v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na str. 7 a 8 (č. l. 15 a 16) zaznamenal, avšak sa s nimi nestotožnil, nakoľko

- prvostupňový orgán pri rozhodovaní vychádzal z listinných dôkazov a podkladov (najmä správa o výsledku objasňovania, úradný záznam ako aj záznamy o podaní vysvetlenia hliadky PZ), ktoré tvoria súčasť priestupkového spisu, a ktoré boli obstarané zákonným spôsobom, a toto umožnilo žalovanému ich považovať za hodnoverné a presvedčivé, pričom

o v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov je policajt v službe povinný v medziach tohto zákona vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania, a nakoľko

o policajti, ktorí zistili a dokumentovali opísaný priestupok, nemali podľa žalovaného žiaden pomer k žalobcovi ako obvinenému.

37. Ďalej žalobca na podporu svojich tvrdení už v Správe o výsledku objasňovania z 21.09.2011 navrhol vypočuť svedka pána M. C., čo však prvostupňový orgán nevykonala a žalovaný sa k tejto skutočnosti vyjadril na str. 7 záver (č. l. 15) tak, že:

„zo spisového materiálu, a to hlavne z úradného záznamu zo dňa 21.09.2011 ako aj zo záznamov o podaní vysvetlenia hliadky PZ, vyplýva skutočnosť, že I.. V. C. bol v čase spáchania priestupku vo vozidle sám.“

38. Najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti neustále poukazuje na nutnosť dodržiavať zásadu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), t. j. že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu meritórne odchyliť iba, ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právne základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia.

Preto s princípom právnej istoty je tesne spojená kontinuita právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

39. Ďalej Najvyšší súd musí poukázať na to, že prostredníctvom svojej rozhodovacej činnosti viackrát riešil problematiku procesného vyhodnotenia dôsledkov tvrdení vyslovených účastníkmi v priestupkovom konaní na skutkový stav. S prihliadnutím na princíp vyššie uvedený právnej istoty konajúci súd zdôrazňuje kontinuitu právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

Už prostredníctvom svojho rozsudku vo veci sp. zn. 1Sžo 33/2010 zo dňa 22.03.2011 Najvyšší súd vo všeobecnej rovine vymedzil dôkazné bremeno na ťarchu žalobcu tak, že je celkom logické, že žalobca v súdnom konaní prezentuje svoje subjektívne predstavy, prečo by malo byť rozhodnutie správneho orgánu preňho priaznivé. Toto však na úspech v súdnom prieskume správnych rozhodnutí je nepostačujúce, pokiaľ žalobca okrem svojich predstáv (procesná zásada bremena tvrdenia) neponúkne právne relevantnú argumentáciu (dôkazné prostriedky) na jej podporu (procesná zásada unesenia dôkazného bremena).

40. Preto sa Najvyšší súd v tejto veci stotožňuje s právnym názorom vysloveným konajúcim senátom v obdobnej veci, a to prostredníctvom rozsudku Najvyššieho súdu zo dňa 08.10.2013 v sp. zn. 1Sžd/32/2013, podľa ktorého (konajúci senát cituje v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 7 O.s.p. v rozsahu relevantnom pre odôvodnenie svojich nižšie vyslovených záverov, v podrobnostiach je text rozsudku zverejnený na internetovom serveri určenom na zverejňovanie súdnych rozhodnutí):

„Procesná situácia pri preverovaní skutkového stavu, kedy proti sebe stoja dve rozdielne tvrdenia, tzn. tvrdenie páchatel'a o tom, že mu pričítaný skutok nespáchal, a naopak tvrdenie orgánu obhajujúci priestupok, že zisteným spôsobom konal, so sebou v zmysle § 58 ods. 1 zák. č. 372/1991 Zb. prináša správnomu orgánu povinnosť zistiť hodnoverne, že skutok sa stal a že ho zaviniť páchatel' priestupku. Práve možnosť osoby označenej za páchatel'a od počiatku spochybňovať tvrdenia orgánu zisťujúceho konanie páchatel'a je jediným dôkazným nástrojom, ktorý nielen spochybňuje tvrdenie zisťujúceho orgánu, ale aj ho zaťažuje povinnosťou logické argumenty uvedené v obrane páchatel'a vyhodnotiť a uviesť dôvody ich irelevantnosti. Iba skutočnosť, že obhajujúci orgán je viazaný služobnou prisahou k riadnej aplikácii a dodržiavaniu právneho poriadku nie je postačujúca.

Preto v situácii, kde voči sebe sú prezentované protikladné hodnotenia skutkového stavu tak policajtní ako páchatel'om priestupku, je nutné pomeriavať hodnovernosť tvrdení priestupkových orgánov dôkazmi, ktoré sú schopné túto hodnovernosť spochybniť. Pokiaľ je však tvrdenie policajtov podložené dôkazmi, ktoré sú spôsobilé ich obsah potvrdiť, potom sa od páchatel'a legitímne očakáva, že navrhne dôkazy vo svoj prospech.“

41. V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd cituje svoju obdobnú judikatúru, t. j. rozsudok sp. zn. 1Sžd 14/2013 zo dňa 10. septembra 2013, na ktorý poukázal aj žalobca v svojom podaní:

„Je nepochybné, že správny orgán má v konaní postupovať tak, aby zistil skutkový stav čo najúplnejšie a tak, aby o ňom neboli dôvodné pochybnosti. I keď tvrdenia príslušníkov hliadky PZ majú značnú vypovedaciu hodnotu (už aj s poukazom na skutočnosť, že policajti dokumentujúci priestupok nemajú na veci a jej výsledku žiadny záujem a vykonávajú len svoju služobnú povinnosť, pri ktorej sú viazaní prisahou a sú povinní dbať, aby prípadný zásah do práv a slobôd osôb, ktorým by v súvislosti s ich činnosťou mohla vzniknúť ujma a neprekročili mieru nevyhnutnú k dosiahnutiu účelu sledovaného služobným zákrokom alebo výkonom), jeho existencia neznamena, že v prípade spochybnenia iným dôkazom alebo dôkazmi, by správny orgán mal resignovať na získanie akýchkoľvek iných dôkazov, ktorých vykonanie by sa vzhľadom na konkrétne okolnosti danej veci javili byť vhodné a ktoré si môže pri vynaložení primeraného úsilia zaobstarať.

Pohyb, rýchlosť, rôzne variácie pohybu až po zastavenie, t. j. stav nehybnosti sú technicky zaznamenateľné a merateľné veličiny (pričom rozdiel medzi nimi je často veľmi malý, niekedy sotva postrehnuteľný) a ich vnímanie ľudskými zmyslami a následné sprostredkovanie nepochybne podlieha subjektívnemu hodnoteniu. To, čo niekto považuje za rýchle sa inému môže zdať pomalé, obdobne to môže byť pri vnímaní minimálneho pohybu a stavu nehybnosti. Preto sprostredkovanie takto vytvoreného hodnotiaceho úsudku samého o sebe nepredstavuje nepochybniteľný dôkaz o skutočnosti, najmä nie taký, ktorý by bolo možné spätne verifikovať.

Vzhľadom na to, že v predmetnej veci teda existujú rôzne verzie skutkového stavu, nemožno hovoriť o jeho objasnení bez pochybností a v takom prípade je konštatovanie zodpovednosti žalobkyne za konanie

vykazujúce znaky priestupku (nerešpektovaním pokynu vyplývajúceho z dopravnej značky „Stoj, daj prednosť v jazde“ nepresvedčivé a predčasné.

Rozhodnutie správneho orgánu preto nebolo možné považovať za súladné so zákonom a bolo ho potrebné zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

V prípade, že sa správnym orgánom nepodarí preukázať spáchanie skutku žalobkyňou tak, aby ďalšie pochybnosti o jeho priebehu nepretrvávali, bude nevyhnutné zastaviť priestupkové konanie podľa § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch.“

42. Nakoľko išlo o základnú argumentáciu žalobcu, ktorá sa týkala nesprávneho zistenia skutkového stavu v neprospech procesných práv žalobcu v priestupkovom konaní a ktorá vymedzovala rámec meritórneho súdneho prieskumu, ostatné jeho odvolacie námietky (najmä odopretia účasti na ústnom pojednávaní) boli týmto skonsumované. Preto sa Najvyšší súd inými námietkami ďalej nezaoberal.

V.

43. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (čl. 1 ods. 1 ústavy), najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 1Sžo 33/2010 ako aj sp. zn. 1Sžd/32/2013 a sp. zn. 1Sžd/14/2013, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 250ja ods. 4 a contrario odsek 7 O.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A - 24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A - 48554/10 z 25.11.2014), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Bude preto úlohou dotknutého správneho orgánu, aby v ďalšom konaní v zmysle vyššie uvedených právnych názorov konajúceho odvolacieho súdu (§ 250ja ods. 4 O.s.p.) vykonal riadne zistenie skutkového stavu v rozsahu nevyhnutne potrebnom pre účely priestupkového konania a na jeho základe rozhodol.

44. Najvyšší súd v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania ako aj so svojou dlhodobou ustálenou praxou neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), pretože dôvodom podania tejto informácie správnym súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) opravné prostriedky neprípustné s výnimkou prípadu úplnej jurisdikcie zakotvanej v ustanovení § 250ja ods. 5 O.s.p., a táto situácia v prejednávanej veci nenastala, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výrok rozhodnutia Najvyššieho súdu aplikovať.

45. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 a 2 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

46. Výška priznaných náhrad trov konania sa skladá:

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právny zástupca žalobcu listom z 11. februára 2014 v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. vyčísliť a Najvyšší súd uznal:

1.1. Trovy právneho zastúpenia na krajskom súde

1.1.1. prevzatie a príprava zastúp. (12) - 1 úkon práv. pomoci 58,69 €

1.1.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 7,63 €

1.1.2. podanie žaloby (12) - 1 úkon práv. pomoci 58,69 €

1.1.2.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 7,63 €

1.1.3. účasť na pojednávaní (13) - 1 úkon práv. pomoci 60,07 €

1.1.3.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 7,81 €

1.2. Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde

1.2.1. podanie odvolania (14) 1 úkon práv. pomoci 61,87 €

1.2.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 8,04 €

1.2.2. písomné podanie (14) 1 úkon práv. pomoci 61,87 €

1.2.2.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 8,04 €

1.3. Daň z pridanej hodnoty (20%)

celkom trovy právneho zastúpenia: 408,41 €

2. z náhrady súdneho poplatku za žalobu 35,-- €

3. z náhrady súdneho poplatku za odvolanie 35,-- €

celkom iné trovy: 70,-- €

Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. zaplatiť mu priznanú náhradu trov. Bližšie podrobnosti sú obsiahnuté v liste zo dňa 11.02.2014, ktorý je súčasťou súdneho spisu.

47. Najvyšší súd nepriznal žalobcovi požadovanú výšku odmeny právneho zastúpenia na priznanie odmeny za podanie právneho zástupcu zo dňa 26.07.2013 v požadovanej výške 60,07 €, nakoľko uvedené podanie iba po obsahovej stránke dopĺňalo podanú žalobu (ku dňu 15.11.2012) o ďalšiu argumentáciu, ktorú mal žalobca predniesť najneskôr v 2- mesačnej lehote. Naopak na oneskorene doručené podanie z 20.02.2014 odvolací súd prihliadol, lebo obsahoval také dôkazné prostriedky, ktoré boli prípustné a efektívne na podporu argumentácie žalobcu o nedostatočnom zistení skutkového stavu (viď systém úplnej apelácie v správnom súdnictve).

48. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava priestupkového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).